

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA)

Tiszavirágálom

Pislogó fényed elhalóban
széttérül a földön.
Szárnyad széle kifoszlottan
elernyed a rönkön.

Felszálltál, hogy szeretve légy,
elhagytad világod,
vándorúton örökkön élj,
szétáraszd varázsod.

Pislákoló szikra mellett,
napsugár tűzében,
táncra keltél, elszédültél
mámorod hevében.

S az öröklét nem adatott
neked sem, hisz látom:
holdsugárnak ölelése
csókol – halálágyon!

Csituló hiány

Sejtelmesen mosolyog a táj,
a hajnallal kel a napsugár.
A reggel virágokat bont,
de messzeség takarja a hont.

Emléked mélyen bennem él,
s tavasszal feloldást remél.
Hiányom már alig marad,
minden lépés feléd halad.

Ismeretlen lenne ez neked,
s nem értheted, én mit szenvedek?
De hogy mondjam másképp, hirtelen,
hogy honvágyam van most énnekem?

Csalfa rózsaszál

Egy aranyba hajló könnyű rózsaszál,
szél puha karjára meghálni leszáll.
Ringattatja testét, becézi a szelet,
neveti az estét, míg feje felszegett.

Lesi, jön-e vándor, kit meghódíthat ő,
kit szívéhez láncol e szépséges erő.
S megunva játékát, a tüzes kis virág
tövist mételyként az izzó vérbe márt.

S a tűz elalszik, ha végre célhoz ér.
Szegény, póre ember, még mindig remél!
De lépte nyomában csak a fagy marad,
mosolya helyébe lép a sivatag.

Van egy titkom...

Van egy titkom, és meglehet,
míg néztem fent a felleget,
el is feledtem csendesen,
hogy titkomat elrejtetem.

S nem vette észre képzetem,
hogy megengedte énnekem,
elmondani a nagy csodát,
s elárultam a rózsafát,

mely bennem lassan megterem,
s tövissel karmol lelkemen.
De ha kinyílik a virág,
meglehet a nagy világ,

s a csodás szírom-fergeteg,
mely szikrázza a színeket,
már nem csak nékem díszeleg,
betölti az egész teret...

Van egy titkom, s elképzelem,
míg elmerengek végtelen',
megtudjátok: a szeretet,
mi verni hagyja szívemet.

Pokoli szerelem

„Nem vagy enyém, míg magadé vagy!“
Köztünk nem engedhet fel a fagy.
Szíved elzárod önmagadba,
S nincs érzésed, mely másnak maradna.

Hitszegő lettél, becsaptál engem!
Rejteked mélyére csaltad lelkem.
Behúztál eme izzó pokolba,
Szörnyülten néztem a jégoszorra.

Vágyam láttad, s lábbal tiportad.
Álmom vártad, hogy kivihogjad.
Belém rúgtál, bár már elestem,
S naivan hitted, Te lehetsz vesztem.

Arcomba köpted gennyes nyálad,
S követelted, hogy veled háljak.
Karmokkal sebet szabtal szívembe,
Kezed nyújtottad felém epedve.

„Nem vagy enyém, míg magadé vagy?”
Kinek kellesz, hisz egyedül hagy
Kátrányszagú léted, a rothadó hús
És patkánymérgű véred, Belzebub!

Októberi hangulat

Ősz felé hajlik a táj,
elbújik a napsugár.
Nyugszanak dolgos kezek,
a természet elszendereg.

Fáradtan biccent a lomb,
tarkába borul a domb.
Bágyadtan szundít a rét,
tücsök nem játszik zenét.

Már napközben itt van a hold,
pírban fürdik az égbolt.
Csipkefátyol röppen szét,
köd lepi a földtekét.

S ha a fény még feldereng,
megbolydul a leszállt csend.
Az október hátra lép,
S áttetszik egy nyári kép!

Halottainknak

Egyszer a gyász szívünkben felszakad.
Fülünkbe csengnek elhangzott szavak.
Érezzük újra lelkük melegét,
S agyunkba mar, mily mulandó a lét.

A túlvilágból óv minket szemük.
S a szellő borzol, mint leheletük.
Magjárt út szélén lépteik nyomán
enyhül a bánat, de marad a magány.

S lelkünk mélyén arcuk ránk nevet,
Magukhoz vonnak becéző kezek.
A gyász helyében örökfáklya gyúl,
Létünk mentén emlékvirág virul.

Tudomásul vettem...

Tudomásul vettem,
mást nem is tehettem,
csak mentem a hóban,
a fehér csillogóban.

Kötél vágta kezem,
húztalak nehezen.
Előttünk a hegyek,
rajtunk árgus szemek.

Levelek elhulltak,
madarak elbújtak.
Féltő kezek helyett
elfordult emberek.

Fél utat bejárva,
elmémet kitérve,
tudom, hova vezet
a kirakott kövezet.

Igaz létem látom,
nem téveszt meg álom:
Sorsom – az élet igája alatt –
a szánon mögöttem halad!

Csoda történt

(Liámnak)

Titokban költöztél belém,
megkötve létünk fonalát.
S érezve rezdülésedet
csak vártalak órákon át.

S legelső érintésedet
bosszankodva oldottam fel,
hisz eme meghitt perceket,
mint csodát, ünnepelni kell!

A szemed fénye átölelt,
arcodra kiült egy mosoly,
élted szeretni késztetett,
s elérted, hogy lelkembe hatolj.

S hiszem, Fiam, okos leszel,
akár egyetemi tanár.
Mindenkit boldoggá teszel,
ki szükségében rád talál!

Az idő senkire sem vár...

Az idő senkire sem vár,
s ha be is borult most a táj,
ne remélj a jövő nyárra,
most lépj ebbe a világba.

Ne nézz a múltba, most és itt
a jelen számít, nem a hit!
Kezesség nincs egy szebb világra,
öröklét e földet nem járja.

A legjobbat ne tartsd a végre,
hisz rájöhetsz, nincs, mi megérte
az önmegtartóztatást, s így
csak rettegve várhatod a halált!

Csak így

Tiltott éjszakán félhomályos árnyak
sötétség leplével karjaikba zárnak.
Sóhajba fúlva ejtik ki nevemet,
csak ujjhegyekkel érintik testemet.

Elfojtott lehelet pihen meg arcomon,
bűnnel telt ölelést érzek ágyékomon.
Kívánom, tartsanak elsuhanó szárnyak,
magukba zárjanak álombéli vágyak.

Csak így emeljél engem fel a mélyből,
Húzz magadhoz, kímélj meg a fénytől,
Éjfátyolba takard porhüvelyemet,
Csak így, csak így szeress, hogy szerethesselek!

Zavar

Hogyan is foglaljam érzésem szavakba,
Hiszen össze vagyok teljesen zavarva.
Szeretném érteni, mit akarsz elérni,
A gondolataimat próbálom felmérni.

Hosszú évek során parázslott egy remény,
Talán egyszer újra reád találok én.
S mikor lassan úgy hittem, ez a múltam része,
Újra elém léptél, s én ámultam e tényre.

Nehezen fogadtam el a régi érzést.
Sok éjszakán át vettem fel a kérdést:
Hogyan magyarázzam, mit jelent e kétely,
Miért nem feledtelek, hova visz e mételty?

Hogyan kívánhatom, hogy átöleld a testem,
Lelhetem örömöm egy tiltott révületben?
Miért vágyom arra, hogy megérintsd az arcom,
Hogy mámorba taszíts a buja Tisza-parton?

De én tudom, érzem, másként nem lehetett,
Mint, hogy tiéd legyek, s feledjem vétkemet.
Hisz a zavar, mely szerelmünk megidézte,
A létet jelentette ezt a percet megélve.

Kezed tapintása, mézbe fojtott méreg,
Szád érintése, önkívület, ígéret.
Csóкод hevesség, ölelésed fullaszt,
Lelkiismeretem nesztelenül gubbaszt.

Átadom a testem szerelmed hevének,
El merem feledni azt, ahogyan élek.
Hagyom érzékeim felfutni a csúcsra,
Ez, amire vágytam, kívántam egyre, újra.

E tánc, mely felhevített, melyet megéltünk,
Melyben flörtöltünk, pörögtünk, reméltünk,
Mely titkos elégtétel, adatik a múltnak,
Mely oka, hogy életem megint feldúltad.

Néma ima

Forró nap hevében megborzongva fázom!
Gyilkosság, hazugság az úr e világon!
Fájdalom könnyei keserítik számat,
még a Megváltó sem hallja meg imámat!

Zene

Ha éget az út, melyet eddig bejártam,
Ha nem tudom, nyugalmam hol találjam,
Ha heves a sodrás, amelyben élek,
Ha vergődve magam elől kitérek,

Ha nem segít a fohász mélységbe nézve,
Ha lebegek a térben e szférából kilépve,
Ha gyötör a kétely, s nem találok választ,
Ha öntudatlanul agyam fegyvert táraz,

Ha lüktet a bánat, s könnyem bársony fátyol,
Ha keresve kutatok, s a bűn ebben nem gátol,
Ha émelygek a fénytől, s nem állhatok elébe,
Beburkolom önmagam sírboltos zenébe.

Csak hallgatom, s a dallam magával visz engem,
Elkápráztat az univerzum, melybe vezet reptem,
Csillagporos út felett üstökösön repülve
Bejárom a vágyaim magamba merülve.

Wofür der Dank?...

Wofür der Dank, wenn ich gerne liege
in deinen Armen, deshalb zu Dir fliege
auf den Flügeln, der vorstellbaren Träume
dich einzunehmen, dabei mich aufbäume
gegen die Welt, mich endlich fallen lasse
vergess´ den Verdruss, erdrückende Masse
der düstr´en Gedanken, will nur bei Dir bleiben
mit Dir zusammen mein ganzes Ich entfalten
durch Deine Wärme, trink den Lebenstrank
sag wofür die Worte, wem gebührt der Dank?

Alles oder Nichts

Ich bin wie eine zeitlose Uhr ohne Dich,
wie ein Wald ohne Bäume, stummelhaft bin ich.
Bin unvollkommen, mein Dasein hat keinen Sinn.
Kann nur Ganz sein, wenn ich in Deiner Nähe bin.

Mich wegstehlen aus dem Leben, wie ein Traum.
Leicht sein wie der Wind, wie der Wolkenbaum.
Dich sehen aus der Ferne, ohne Dich zu halten.
Dein Gesicht berühren, doch nicht bei Dir bleiben.

Dein Leben Dir lassen, nichts dabei zerstören,
Dir geben, was Du willst, Dich nicht zu betören.
Zurückhaltend, leise, geheimnisvoll und weit
Könnte für Dich werden, wenn es Dich befreit.

Und sanft, liebend, Deine Begierde erregend,
Sirenenhaft, heilend, Dein Leben bewegend.
Fordernd und gebend, sündhaft und verwegen,
Bleib ich für Dich, wenn dies ist Dein Begehren.

Verboten gut

Schmiege mich an Deinen Leib,
es dürfte gar nicht geben,
dass ich einfach bei Dir bleib´
ohne die Realität zu sehen.

Nimm Dich in die Arme
Sollt´ auf Abstand gehen,
doch dieser göttlichen Gabe
wie sollt´ ich mich verwehren.

Das Geheimnis zu wahren,
gibt mir Deine Wärme Mut.
Die Zwiespalt zu ertragen...
Es fühlt sich an: Verboten gut

Wonach ich mich sehne

Wenn ich Dich in meiner Nähe weiß,
Verstohlen seh´ nach Dir, fordre keinen Preis.
Wenn ich vermute, dass ich Dir begegne,
Weiß ich wieder, wonach ich mich sehne.

Wenn ich Dich in meiner Nähe spüre,
Beschämend wünsche, dass ich Dich berühre.
Wenn ich vermute, dass ich Dich bald sehe,
Weiß ich wieder, wonach ich mich sehne.

Aussichtslos

Peripherie der Gefühle blendet uns mit Gaben
Wofür all die Wünsche, mehr können wir nicht haben
Blicke sagen manchmal mehr als tausende Worte
Es bleiben uns nur wenige gemeinsame Orte

Ich wünsch´, ich wäre gar nicht da, wär´ nicht auf der Erde
Flöge einfach weg von hier, berührten mich die Sterne
Als Licht in Deiner Nähe sein, könnte mir gefallen
Könnte immer bei Dir sein, wär´ ich unbefangen

Bin ein Teil in dieser Welt, möcht´ wo anders weilen
Es gibt keine Zeit für uns, wir können uns nicht teilen
Nur Sekunden bleiben pur aus der Stund´ gestohlen
Jeden Moment genieß´ ich stur, fühl´ mich nicht verlogen

Ich werde gehn´, Dich unberührt in mich aufnehmen
Werde nicht mehr bei Dir sein, mach alles ungeschehen
Seh´ nicht Deine Augen an, werde mich abwenden
Werde einfach nicht mehr sein, unsre Qualen beenden!

FENYVESI EDIT: MEGÚJULÁS